

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 157 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 7 de juliol de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

El Govern de Madrid continua irresolut. Té por de portar a cap les resolucions tenebroses que el seu odi i la seva humiliació li inspiren

Maquiavel idiota

Fixem-nos bé que totes les ziga-zagues del govern Samper—fórmula jurídica, plens poders i, darrerament vot de confiança—no constitueixen altra cosa que subterfugis per tal de no haver de confessar el seu veritable «pensament de govern» respecte a les resolucions que ha de prendre contra Catalunya. Observi's bé: contra Catalunya.

Naturalment que si el Govern de Madrid volgués actuar contra Catalunya podria fer-ho de seguida, procedint com hauria procedit un Govern Allendesalazar o un Govern Berenguer qualsevol. El «cas de consciència», però, rau precisament aquí, car el Govern Samper voldria fer com haurien fet aquests governs sense que semblés que n'és un mal imitador.

No perdem de vista que aquest govern és un govern enemic de Catalunya per excel·lència. Enemics de Catalunya Marraco i Guerra del Rio, enemic el renegat Estadella, el malvat Cid; és a dir, tots, per odi africà, per les seves tendències hereditàries, per atavisme. No oblidem que governa gent de tribu, amb mentalitat de tribu, plena de les excitacions bàrbares, abjectes i feroçment agavelladores i agressives de tribu.

Si hi ha un home de sentiment farisaic en aquest Parlament que és la deshonra d'Espanya, si això fos possible, és Gil Rboles; però la conducta d'aquest govern ha excedit tota l'exemplaritat —i ha estat molta— de farisisme que ha proporcionat Gil Robles. Aquest govern, d'una manera encara més aguda que aquest home, ha excel·lit, de tant saber el que volia fer, en demostrar que no ho sabia. Ara que, nosaltres, sí que ho sabem; aixafar Catalunya, aixafar tot sentiment republicà, tota acció de caràcter obrer.

El Govern Samper, però, és un govern idiota. El perd la seva mateixa sensualitat (sensualitat que, per a ell, és una segona naturalesa), pels procediments lents, refinats, sàdicament tortuosos i esbiaixats, vils i perversos. El Govern Samper ha esdevingut una víctima de la seva mateixa perversitat. És presoner del seu mateix maquiavelisme.

Ha buscat i ha rebuscat, no la fórmula del problema que ha creat la rebel·lia de Catalunya, sinó la que li permetria associar la seva morbositat psicològica, la qual li permetria fer callar la veu interior que, d'una manera insaciable, l'impulsava cap a la intriga, pel fet d'intrigar; cap al càlcul canalla, per un encanallament congènit; i cap a la perfídia com una finalitat platzeriosa per ella sola suficient.

Tot aquest joc infecte, infame, ha acabat amb un vot de confiança. I amb aquest vot de confiança es volen amagar les humiliacions, els vilipendis, les turpituds; i tot el cinisme d'una política inspirada pel lladrocini i per l'odi als que ni hi volen participar ni el volen encobrir.

Ara vigilem, però. Maquiavel, ací, ens ha sortit idiota. Però és Maquiavel, tanmateix; amb la seva llegenda cruel i cínica. Els homes revolucionaris tenim els ressorts en tensió. I la tàctica que es vol continuar seguint és la d'esmussar els moviments d'opinió, les voluntats de lluita. No oblidem el que no podem oblidar: que el plet català és un plet de força, i que nosaltres, amb les col·laboracions peninsulars, en tenim més.

Davant el femer que és actualment tota la política alemanya s'alça acusadora i magnífica la figura moral de Thaelmann caigut a les urpes del bandolerisme nazi. Ell és la penyora que un dia no llunyà el proletariat alemany acabará amb la banda d'assassins que detenten el poder per vergonya de la Humanitat

LA SETMANA POLITICA

El canibalisme nazi

L'actualitat internacional a remarcar aquests dies, rau en l'estossinada de l'ala esquerra del feixisme alemany.

La cosa té més importància pel valor simptomàtic que revela, que per la categoria moral dels subjectes els quals el gros capitalisme i el sistema feudal alemany s'han tret del mig sense contemplacions de cap mena així que, un cop els havien servit, començaven a fer nosa en fer-se ressó de les protestes de la massa que no veia per enlloc els paradisos promesos per la demagògia del «Führer».

La fúria i la manera expeditiva amb què Hitler s'ha desembarassat de noses, és digna de les maneres de Roehm, de Heines, d'Ernst, el sadisme dels quals tant s'ha rabejat en la carn obrera amuntegada en les presons del Reich. Tot fa pudor de femer en la política nazi, sigui des del camp que es vulgui de les seves subdivisions i dels seus clans que l'estan podrint des del primer moment.

Amb tot aquest ball macabre de desempellar-se dels adversaris sense el pudor més elemental i en mig de l'orgia de pederàstia a què es lliuren el bo i millor de cada casa nazi, els babaus d'arreu del món que encara puguin creure en la taumatúrgia dels Governos de força, cal que reflexionin sobre la feina de Hitler, un cop encimbellat al Poder.

Hitler, que no és altra cosa que un ninot a l'ordres de von Papien i de Krupp, un dia va donar un vestit i un ranxo a tothom qui en volia entre els centenars de milers de sense feina, ensems que garantia la impunitat de cometre els assassinats que hom volgués cometre. Això, com és natural, en una època tan densa de passió com ha viscut Alemanya, havia forçosament de fer proselitisme.

Ara bé: Un tou tan considerable de massa té, amb tot, el perill que pugui exigir, i el capitalisme en fase feixista està encara per molts menys brocs que en règim democràtic i no està per exigències de cap mena, encara que siguin per a beneficiar els milicians que han fet la bolcada del lliure joc de la democràcia per passar al canibalisme feixista.

En aquesta pugna entre components de la mateixa banda que tiranitzava i deshonra Alemanya, Hitler forçosament havia de decantar-se per les imposicions de von Papien, encara que cínicament i d'una forma barroera ens el presentin com una víctima d'allò ma-

teix que el vell espia ha ordenat per tal d'afranquir el camí dels «Junquers» i dels banquers germànics als quals Hitler, mercenari engallat, ha prestat acatament sense condicions.

En tota aquesta tràgica comèdia, el proletariat alemany hi és absent del tot.

La liquidació?

No sabem — és clar, nosaltres no som de la casa — quin redimoni de vespa ha d'haver picat ara als nostres il·lustres adversaris, que porten la gerència de la raó social político-financiera que treballa amb el nom de «Lliga Catalana». De diumenge ençà, aquesta empresa s'ha llançat a una propaganda esbalaidora i de gran estil: Anuncis a tota plana a «La Vanguardia» (es veu que compten amb un bon capítol de despeses de publicitat), actes públics simultanis per tot arreu, publicació de manifestos, i altres excessos que només es poden permetre els senyors de casa bona. A nosaltres, tot aquest aldarull, ens ha fet l'efecte d'aquelles cases comercials que liquiden el negoci i ho anuncien sense plànyer-hi res. ¿Serà veritat això que ara fan córrer la gent que l'actitud esbojarrada del partit de la burgesia catalana no ha deixat contents ni els seus propis clients? ¿Serà cert que això és el començament de la liquidació?

El temps ja tindrà cura de donar-nos-en una contesta. En tot cas, un fet així no ens sorprendria gens.

No ens ensarronaran pas

El partit de la plutocràcia catalana — hem anomenat Lliga Catalana — en aquells anuncis de què fem menció abans, sembla talment que ens hagi volgut ensarronar a tots. A base de retalls dels discursos pronunciats a les Corts d'Espanya, ens volen fer creure que ara els homes que no van votar l'Estatut de Catalunya i que han estat sempre els partidaris més aferrissats i arborats de l'«Espanya única e indivisible», són els nostres més fervents i admirables defensors. I també ens volen fer empassar que els únics enemics que té l'Estatut són els que el van votar i alguns — com el senyor Maura — que confessen llur error a no haver-ho fet. Els senyors de Lliga Catalana es deuen pensar que tenim pa a l'ull i que som tots plegats una colla

d'idiotes i cretins. Com si no ens conegués els uns als altres i no sabéssim quins punts calça cadascú.

Es clar que el joc és innocent i resulta un esquer molt matusser per a pescar-hi peix. Perquè, usant aquesta tècnica tan vella i poca-solta, si nosaltres ens hi entestéssim ens veuríem amb cor per fer dir al Papa de Roma que Déu no existeix ni ha existit mai.

Ens han volgut fer combregar amb rodes de molí, però resulta que nosaltres som laics i les pràctiques religioses no ens preocupen ni poc ni molt. I ens fa l'efecte que ni els mateixos confessionals són capaços de combregar-hi. El millor que poden fer és de no amoinar-s'hi gaire, car, faci el que facin, tenen la partida perduda.

El reducte de la catalanofòbia

La nostra ideologia està molt lluny — no cal dir-ho — de la dels sectors extremistes del nacionalisme català, potser algun dia ens hi trobarem enfrontats.

Això no vol dir, però, que quan són perseguits per gent de mentalitat monàrquica i infiltrada de nacionalisme espanyolista, com és la que pufla per desgràcia nostra en un cert Palau del Saló de Galán i Garcia Hernández, no consignem la nostra protesta.

Nosaltres, en aquest respecte, ja sabem per experiència en el cas del nostre company Granier-Barra, les bones intencions que animen els senyors encarregats d'administrar justícia. Per això no podem silenciar aquests fets.

IMPORTANT

CRIDA A LES SECCIONS I FEDERACIONS COMARCALS DE LA U. S. C.

La Federació Esportiva de la U. S. C. recomana a les Federacions Comarcals i Seccions de tot Catalunya que no hagin encara tramès llur adhesió al Comitè Central d'aquesta Federació Esportiva (Casa del Poble, Primer de Maig, 7), que ho facin al més ràpidament possible, fent-nos conèixer els companys que estiguin disposats a prendre part en l'activa i decisiva campanya que les necessitats de l'hora que vivim imposen a Catalunya, atenent-se a les orientacions i mandats del Partit.

Les adhesions, degudament signades i segellades, seran contestades immediatament per tal que tots coneixin les instruccions del cas i hi hagi la preparació pertinent davant una acció eventual.

Dos "sistemes" anticatalans

Amb tot i l'enaltiment moral, amb repercussions damunt el sentit de la seva sobirania, per obra i gràcia de l'actitud que ha adoptat Catalunya enfront del Govern espanyol, la posició que existeix de potència a potència és desavantajosa per a Catalunya. L'ordre de relacions entre els dos Governos estableix una preeminència a favor de Madrid.

Catalunya depèn de Madrid; hi depèn, sobretot, per la naturalesa dels procediments que s'«admeten» i que esgrimeixen des de Madrid com a resultat d'un predomini històric. I per no existir a Catalunya una voluntat creada en funcions d'oposar-se a aquesta dependència. No és Catalunya la que ha pogut dir al Poder central: sotmetet, sinó el contrari. I està en l'ànim de molta gent que, en un pla de dignitats tanmateix, és Catalunya la que ha de cedir en problemes de sobirania com els que ara hi ha plantejats.

No creiem que Catalunya vagi camí del separatisme. Estem convençuts, però, que un sentiment d'aquesta naturalesa evitaria els perills que amenaçaran en tot moment l'Estatut d'Autonomia. Al nostre entendre, l'episodi de la llei de Contractes de Conreu, fins i tot resolt-se a favor de Catalunya, no elimina la continuació de l'ofensiva anti-autonomista.

En els medis governamentals espanyols existeix un estat de consciència contra Catalunya que no té, malauradament, el contrapès de quelcom d'identificació amb Espanya. A cada moment és fàcil que Catalunya es confii amb la creença d'una política de lleialtat. En cap moment no sofrirà alteració en la gent que governa a Madrid actualment el disseny d'anul·lar la força governamental de Catalunya, que equivaldria a l'anul·lació de fet de l'autonomia.

Es per això que, àdhuc una aparent concessió del Govern espanyol seria un gran triomf per a aquest ja que restauraria una política «normal», que és la que li permet de portar a fons les seves maniobres contra Catalunya. I és per això que una victòria de Catalunya, amb l'actual situació d'Espanya, no tindria cap valor, ja que Catalunya no pot transigir que l'actual situació d'Espanya pugui considerar-se normal.

A Espanya, després de les eleccions del 19 de novembre passat, va produir-se el mateix fenomen psicològic que a Alemanya on no existia gairebé cap alemany que acceptés com a definitiu el tractat de Versalles. I a Espanya gairebé tots els espanyols que tenen influència política conspiren contra l'Estat de coses legal i constitucional de Catalunya.

L'estat d'ànim que s'ha atribuït a la Lliga, que combat l'autonomia per odi a l'Esquerra i pel despit i la gelosia als homes que tenen la confiança dels catalans, pot fer-se extensiu als altres partits d'Espanya, en particular als llerouistes. Perquè si la Lliga no pot conformar-se amb la pèrdua de les influències i dels avantatges a Catalunya, ja no cal que diguem que, per part dels llerouistes, els greuges que poden fer a Catalunya encara són pitjors. Figurem-nos l'efecte que ha hagut de fer en gent que només es mou pels apetits i les concupiscències personals l'expulsió de que s'ha fet objecte als llerouistes de Catalunya. I figurem-nos el reforç que aquests odis han portat al sentiment anticatalà dels espanyols que tenen un concepte visigòtic de l'Estat.

Formes de vestit des de 50 pessetes

Méndez Núñez, 11, ent., 1.º

Per anacronisme, per antiliberalisme i pel despit de les ambicions i les concupiscències frustrades, existeix una concepció política que tendeix a anul·lar l'Estatut de Catalunya. I el problema es devia plantejar com a Alemanya, en els medis oficials de la política madrilenya: S'anava a la tàctica violenta, a l'acció armada, en cas necessari; o s'escollia la maniobra lenta, el procediment tortuós i deslleial per arribar, fet i fet, al mateix fi? I, com a Alemanya, a Espanya pot succeir que, després d'un període «sistema Stressemann», hom entri al període hitlerà.

La solució de l'actual conflicte a profit de l'Estat, podria desarmar els odis contra el que Catalunya representa? No. Perquè l'atemptat a la llei de Contractes de Conreu forma part d'una ofensiva deliberada, sistemàtica, contra la Constitució de la República. I pel sentiment de la seva inferioritat moral, històrica i orgànica, Catalunya podria, també, acceptar una solució que liquidés satisfactoriament la diferència actual; però aquesta liquidació no seria res més que una treva que, al menys pel que fa a l'adversari que té més pronunciat el sentiment de la seva potència, portaria amb més tenacitat que mai a l'obra destructora de la República, de l'autonomia de Catalunya.

Catalunya ha assumit una gran responsabilitat en la marxa vers l'alliberament peninsular de tota reminiscència del feudalisme. Si, per satisfactori que fós, s'establís un acord que no seria altra cosa que un armistici amb el Govern espanyol, Catalunya faltaria a aquesta responsabilitat, sense salvar l'autonomia.

RAMON JOVÉ BRUFÀ

CARA A CARA

En l'estat actual de la política espanyola, que es troba en un tombant perillós, és més que mai necessari de deixar-se d'eufemismes i de dir les coses clares, i cara a cara, a amics i a enemics.

Als enemics nostres, que són avui tots els enemics de la República del 14 d'abril, amb pocs mots els podem dir tot el que els hem de dir: que no passaran, que no reeixiran, perquè al poble de Catalunya no li plau de deixar-los avançar ni un pas més.

Però als nostres amics del centre d'Espanya i particularment als del Partit Socialista els hem de fer unes observacions amb to cordialitat, però cara a cara.

La primera observació és de recomanar-los-hi que reconguin llurs errors en l'actuació que han portat des que els companys que els representaven hagueren d'abandonar la col·laboració ministerial. És indiscutible que seguien una ruta equivocada. Volgueren anar aïllats i cometeren l'error de proclamar als quatre vents que no voldrien tenir cap més concomitència amb els partits republicans.

Aquesta decisió no fou prou madurada. I no ho fou perquè mai no pot dir-se semblant cosa en un país com Espanya de desorientació política fatal gràcies al sistema electoral en ús. Per a afirmar que va a seguir-se una política de total aïllament cal tenir una absoluta seguretat en la pròpia força, per a triomfar de tota manera; o en la legalitat o fora de la legalitat. Del contrari es corre el perill de caure en el ridícul o de contribuir, a portar al desastre la vida política del país.

I això darrer és el que està a punt d'ocórrer i és el que ocorreria si Catalunya no sortís al pas a esmenar els resultats d'aquella falsa ruta.

Els companys espanyols es van tancar en una torre de vori, equivocadament. Per a fer-ho no tenien altres motius que uns motius passionals i ocasionals i es deixaren portar per una exacerbació momentània; mala conselleria per la qual la massa es deixa arrossegar sovint; però mai no s'hi han de deixar enganyar els dirigents d'un partit relativament fort i ben organitzat. No els en blasmem, però els fets ens demostren també la justesa de la nostra desconfiança.

Degut a aquell aïllament-perdren les eleccions del 19 de novembre. Ja que no havien guanyat en la legalitat calia que cerquessin el triomf fora de la legalitat i fou molt lògica la posició d'amenaça revolucionària en què els nostres amics es col·locaren.

Ha estat derogada la llei de Termes municipals, ha estat votada l'amnistia vergonyosa, han estat represes les relacions entre l'església i l'Estat, derogada la substitució de l'ensenyament religiós, votada de nou la subvenció a la clerecia, burlada de cap a cap la República de treballadors... què més?, darrerament un intent de resistència amb la famosa vaga de camperols que ha acabat en una represió sense precedents, amb tancament de dotzenes de Cases del Poble, destitucions d'Ajuntaments socialistes i milers de companys, per les pressions espanyoles.

Es Catalunya que finalment ha dit: prou. Es dona el fenomen magnífic de posar-se al costat de Catalunya totes les forces esquerres d'Espanya i entre elles els companys del Partit Socialista. I ara és l'hora de dir a aquests companys, amb l'ànima als llavis i amb el cor a la mà: torneu en el camí emprès, obriu la vostra torre d'ivori i agrupeu-vos de nou amb els republicans d'Espanya; si continueu sols no fareu res com no heu fet res fins ara; preneu exemple dels socialistes catalans.

I als vostres afiliats de Catalunya feu-los entendre que llur missió no és la d'entrebancar fent capelletes a part. De la mateixa manera que reconeixeu que l'únic baluard de la República espanyola és Catalunya i el Govern de la Generalitat, reconeixeu amics que els socialistes catalans, sota la direcció de la Unió Socialista de Catalunya, són els que han contribuït a la creació d'aquest baluard, que salvarà Espanya i salvarà també el socialisme espanyol.

R. FOLCH I CAPDEVILA

Notes i avisos

Secció Barcelona-Centre

Els afiliats a la Secció Barcelona-Centre són convocats a l'Assemblea General extraordinària que tindrà lloc el dia 12, a les deu del vespre, en el local social (Casa del Poble). Hi serà discutit el següent Ordre del dia:

- I. Nomenament de la mesa de discussió.
- II. Lectura i discussió de l'acta de l'Assemblea anterior.
- III. Gestió dels delegats de la Secció al darrer Congrés General del Partit.
- IV. Elecció dels càrrecs vacants a la Junta (Secretari, Vice-secretari i un Vocal).
- V. Nomenament de delegats a la Comarcal.
- VI. Preeis i preguntes

Conferència del company Joan Comorera

Dimarts vinent, dia 10, a les deu del vespre, el Conseller d'Economia i Agricultura de la Generalitat, company Joan Comorera, donarà una conferència a la Casa del Poble (Primer de Maig, 7) sobre el tema: «La Unió Socialista de Catalunya i el moment polític actual».

Discurs del company Fronjosà

(Ve de la pàgina 4.)

«HispanoSuiza» se sap que si està en contradicció amb l'article 18 del Reglament de productors nacionals, tenint en compte que en aquests moments està executant una gran comanda per a l'Estat, li podria reportar un gran perjudici i per això s'aplana a les bases signades pel senyor Conseller, mentre que «Industrias Siderúrgicas», l'accionista més fort de la qual és el mateix de la «Hispano-Suiza» — i per tal que no hi hagi dubte en dir el nom —, el senyor Mateu, que és l'amo del ferro a Catalunya...

El Sr. CUNILLERA: I d'Andorra.

El Sr. FRONJOSA: Doncs mentre veiem que a «Industrias Siderúrgicas», de can Tunis, el senyor Mateu vol acomiadar tots els obrers de la seva indústria, perquè ha fet combinacions amb el Port Franc i perquè, per altra banda, vol també sabotear les disposicions de la Generalitat de Catalunya i vol sabotear l'Autonomia i vol sabotear la República, a la «Hispano-Suiza», de la qual tots sabem que és un accionista que té el 55 o el 60 per 100 de les accions, acaten les quaranta-quatre hores, i el motiu del perquè les acaten no és altre que perquè es troben en contradicció flagrant amb l'article 18 dels productors nacionals, que diu que no poden construir amb materials ni poden fer mecanismes estrangers mentre aquests materials siguin produïts a Espanya i aquests mecanismes es puguin també produir a Espanya. Com que ell en aquest moment sap que si usa materials nacionals per a part de la construcció dels seus automòbils o camionetes, puix que en aquests moments els canvis de marxa, els càrters i els diferencials els importa d'Amèrica; com que ell no vol que es remeni això i que es produeixi un escàndol en aquest sentit, aquest és el motiu pel qual a la «Hispano-Suiza» acata les disposicions del senyor Conseller de Treball i a «Industrias Siderúrgicas», de les quals també és un dels accionistes de més pes, no les acata, i no ho fa perquè no es troba en el cas que es troba en la «Hispano-Suiza».

Aquesta acció d'acomiatament està produint efectes desastrosos en la consciència dels treballadors metallúrgics. Nosaltres sabem el que hem hagut de fer perquè no es plantegés a Barcelona una vaga metallúrgica, perquè nosaltres som dels que creiem que la vaga l'hem de fer quan creguem convenient nosaltres, no pas quan ho creguin convenient els patrons, perquè nosaltres creiem que en aquest moment no hem d'anar-hi, ja que el problema no està plantejat entre nosaltres i la classe patronal, sinó entre el Conseller de Treball i els patrons, perquè les bases varen ésser signades pel senyor Conseller de Treball i és aquest qui ha d'obligar-los a complir una cosa que ha sortit al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*, i ha de respondre a la signatura que hi ha posat a sota.

Jo sé la manera de posar els patrons a llur lloc. La Llei, respecte a això, és ben clara i no ofereix lloc a dubtes. La Llei de Contractes de Treball, en el seu article 87, i en l'apartat tercer, diu que els patrons s'obliguen a satisfer puntualment la retribució convinguda o, en cas de demora, a pagar, a més, al treballador el 5 per 100 setmanal en concepte d'interessos. D'això ja ens n'encarregarem nosaltres; ja ens encarregarem nosaltres que això sigui una realitat, però jo, que ja sé que el senyor Conseller sap què ha de fer en aquest cas, em permeto i m'atreveixo a llegir-li també l'article 33 de la Llei de Jurats Mixtos — perquè, ja que en aquest moment el Jurat Mixt ha fallat, que el Jurat Mixt de la

Metallúrgia no s'ha comportat com s'havia de comportar, jo vull que aquest Parlament si no n'està assabentat se n'assabenti i a l'ensiem ajudar i col·laborar amb el seu Conseller en aquesta acció podríem dir-ne d'obligar els patrons a què compleixin allò que és Llei — diu l'article 33 de la Llei de Jurats Mixtos: «Si la infracció se refere a bases de trabajo — és ben concret — o a acuerdos por ellos adoptados o a contratos colectivos o individuales sobre trabajos sometidos a su jurisdicción, el Jurado Mixto o su autoridad correspondiente podrá proponer al Delegado provincial del Trabajo sanciones de 25 a 250 pesetas, agravadas en caso de reincidencia, pero sin que puedan exceder de 1.000 pesetas. Cuando las circunstancias y ejemplaridad del caso lo exijan y se trate de industrias que comprendan gran número de obreros, las sanciones indicadas y las que se formulen, declarada la reincidencia, podrán repetirse tantas veces como sea el número de obreros que sufran las consecuencias de la infracción.»

Així, doncs, nosaltres ens trobem davant del cas que hi ha unes bases signades pel senyor Conseller de Treball; hi ha uns patrons que es rebel·len contra aquestes disposicions del senyor Conseller de Treball. I aquesta rebel·lió a les disposicions esmentades pot representar un problema d'ordre públic, i, segons la Llei, a la gent que es troba situada en aquest cas se li pot imposar multes de 25 a 1.000 pessetes. Jo prego al senyor Conseller de Treball que apliqui l'article 33 de la Llei de Jurats Mixtos, perquè els obrers metallúrgics, en nom dels quals jo parlo, s'ho mereixen. Si aquests obrers han fet això, si aquests obrers han cregut que la Llei de Catalunya seria aplicada i per aquests motius han estat al costat del Govern de la Generalitat, és convenient, doncs, que no se'ls defraudi, perquè, donada llur tradició anterior, ja comprendreu que si un dia arriben a decepcionar-se i creuen que dintre els termes de la Llei no és possible obtenir cap mena de reivindicació, per elemental i insignificant que sigui, aleshores no se'ns podrà exigir cap mena de responsabilitat. No podeu dir que aquests obrers metallúrgics són impacients. Fa un any i mig que tenen les bases presentades, un any i mig que estan treballant i maldant dintre el Jurat Mixt, primer, recorrent a Madrid després, al Conseller de Treball més tard i, finalment, confiant en la bona voluntat i talent del senyor Conseller de Treball. Jo, doncs, demano al senyor Conseller de Treball que ens faci dues manifestacions, si ens les pot fer: Primer, la concepció de fet del Decret del Ministre del Treball senyor Estadella; segon, el que pensa fer en relació a aquestes bases que des del dia 2 de juny estan signades i avui hi ha 60 tallers, la relació dels quals poso en forma de llista de patrons metallúrgics a la disposició del senyor Conseller de Treball, on encara no s'han complert, i, en canvi, publiquen notes d'aquesta naturalesa a la Premsa, que no indiquen res més que un estat de rebel·lió, que si l'hagués adoptat la classe obrera estic segur que avui sentiria sobre ella tot el pes de la Llei.

CONFERÈNCIA

Avui, dissabte, dia 7, a les deu del vespre, el company Joan Comorera donarà una conferència a l'estatge de l'Ateneu Obrer Martinenc — Besalú, 14 — i hi disertarà sobre l'interessant tema: «La Llei de Contractes de Conreu».

Joventut Socialista de Catalunya

Confiança, constància, energia!

Les nostres paraules d'avui seran dures. No estem pas contents. Ni de bon tros. L'actuació de les joventuts socialistes catalanes, al nostre entendre, deixa molt que desitjar. Hi ha un encallament en les activitats que cal escombrar. Hi ha una apatia desesperant. Hi ha una deixadesa mortífera.

Això no pot continuar així. Hem de reemprndre ràpidament la nostra dinàmica actuació si volem que la Joventut Socialista de Catalunya sigui una organització mascler.

En les nostres paraules no cal cercar-hi al·lusions particulars. No n'hi han. El defecte és general i per tant també ha d'ésser general la crítica.

Pessimisme excessiu? No. Nosaltres creiem que en les organitzacions i més en les nostres cal eludir els elogis.

Res de florers. Res de panegírics. Res d'incens. No és l'adulació servil, no és la contemplació encantada del propi melic el que **eixampla les organitzacions**. És la crítica, és la discussió, és l'actuació exemplar el que les enforteix i engrandeix.

Amb aquestes paraules volem donar a entendre que ni quan ens trobem al bell mig dels èxits i les victòries que ens esperen, empremem altre llenguatge que aquest. Per això l'emprem avui. Res de pessimismes. Incentiu, estimul, encoratjament per anar endavant.

El moviment no es demostra caminant, però caminar és moviment. I nosaltres hem de caminar molt. I hem de fer llargues jornades. I hem de passar penalitats.

I per això hem de menester una forta voluntat. I posar-la en marxa. I sumar-la a la voluntat dels que ens vulguin acompanyar. Que ningú no oblidí això!

Tota l'existència al servei de l'ideal!

Els incapaços per a l'esforç han d'ésser eliminats de les nostres organitzacions.

No són cotitzacions el que volem. No són figures decoratives el que necessitem. No són presències espaiades el que ens interessa.

Voluntat, perseverança, dinamism. Heu's ací el que ens interessa.

Que els mancats de voluntat s'apartin del nostre camí.

Que els inconstants abandonin les nostres rengleres.

Que els covards baixin a la cuneta.

Hem d'exigir a les joventuts socialistes catalanes, confiança absoluta en el nostre ideal, constància en l'actuació i energia en l'acció.

I l'esdevenidor serà nostre!

JOSEP MIRET

Coses catòliques

Ja fa uns dies que un tal «Padre Laburu» va donar una conferència ací a Barcelona.

Entre les moltes coses que va dir, hi ha els mots que adreçà als rics, als potentats, recomanant-los que fessin donació de llurs fortunes a les classes necessitades.

Si veritablement el dit «Padre Laburu» pensa així, hem de dir-li que per aquest camí sols trobarà disgustos. Fixeu-vos, si no, que les paraules de Crist, molt superior a vós, els catòlics les obliden. Ells compregueren de bon principi que eren unes condicions quelcom «deonines» i tot seguit, en lloc de fugir de les files de la religió, optaren per cercar una fórmula que no els costà molt treball de confeccionar. Monopolitzarien les doctrines. Una vegada això acomplert, parlarien molt del fill de Déu, fent capir llurs doctrines a la gent humil. Després, el Déu pare, els serviria com a «papu». Manarien que tots s'agrupessin a llurs files, els treballadors que no es queixessin del jou burgès, que sofrissin les dissorts més grans de la vida rebaijada al darrer ordre, que ells guanyarien la glòria del cel, puix que els rics —condemnat a l'infern— pel sol fet d'ésser-ho, no podrien gaudir del plaer etern.

I d'aquesta manera anaren fent. Avui comencen a restar sols els catòlics que amb anar a missa ja en tenen prou. Avui — repeteixo— ja és un dels seus que els parla de repartir la riquesa i l'aplaudeixen (això tampoc no costa cap diner) frenèticament, però ningú no sols inicia el complir les paraules del ministre del Senyor,

Ja pots xiular si en Samper no vol beure

sinó que sense cap dubte cerquen alguna fórmula per a reduir les despeses, encara que sigui perjudicant el pròxim i augmentar els ingressos.

Ho repetim, «Padre Laburu»: si continueu així us passarà quelcom desagradable. Heu d'aconsellar que vagin a missa, si pot ésser de dotze (està més guarnida) que amb això ja es salva l'esperit i no és molt car, puix que això de demanar-los que reparteixin llurs fortunes és quelcom atrevit. Deixeu-ho per aquesta mena de gent «que fugint de la mà de l'Església blasma contra la propietat privada i que forçosament haurà de condemnar-se eternament».

JAUME JULIA

PRIMER CONGRES DE JOVENTUTS SOCIALISTES DE CATALUNYA

Tindrà lloc els dies 8 i 9 de setembre proper, a la Casa del Poble de Barcelona sota el següent ordre de discussió:

Constitució de la Mesa.
Validació de credencials.
Discussió del projecte d'estatuts de la Federació Catalana de Joventuts Socialistes.
Proposicions.
Nomenament del Comitè Executiu.
Discurs de clausura del Congrés pel President de la U. S. C. company Joan Comorera i Soler.

NOTA

Pel que fa referència als delegats i llur nomenament, cal fer-ho d'acord amb la part del projecte d'estatuts que parla dels Congressos.

Hem prega també que totes les seccions de Joventuts guardin el número passat de JUSTICIA SOCIAL, on hi ha el projecte d'estatuts, per fer-hi les esmenes necessàries.

Notes i avisos

Avui, dissabte, dia 7, a les 10 del vespre, el president de la Joventut Socialista de Catalunya, company Josep Miret, donarà una conferència al local de la Joventut de Reus, sobre el següent tema: «Les joventuts i els problemes del món».

Conferències que se celebraran a la Casa del Poble durant aquest mes, a dos quarts de vuit del vespre:

Dia 10. «Tasques proselitistes de la Joventut Socialista de Catalunya», pel company Tomàs Amat.

Dia 17. «Eficàcia dels fronts contra el feixisme i la guerra», per Marcellí Bochaca.

Dia 24. «Les joventuts i el sexualisme», per J. Villaley.

Dia 31. «Evolució i Revolució», pel company Josep Miret

La Joventut Socialista de Catalunya (Secció de Badalona), assabenta a tots els militants i no militants del nostre partit, que el proper vinent diumenge, dia 8, al matí, s'efectuarà una visita cordial al nostre volgut company en Granier-Barrera, que actualment es troba detingut a la presó Model de Barcelona.

Punt de sortida: al nostre estatge social, carrer de Sant Pere, 174, a dos quarts de nou del matí.

A la joventut

Hem rebut un interessant manifest que els companys de Reus han adreçat a la joventut de la mateixa població.

En la impossibilitat d'inserir-lo tot en aquesta plana n'extraiem el darrer paràgraf:

«Poques coses caldria afegir per a justificar la nostra crida a les joventuts, però volem fer una declaració concreta davant el problema de Catalunya. Nosaltres no som ni nacionalistes ni patriotes. Som simplement socialistes que vol dir internacionalistes. Però el nostre internacionalisme no ens permet de postergar les nostres coses a benefici de les dels altres pobles. Sentim un amor gran per tots els pobles i pel mateix motiu sentim i estimo la nostra terra. Nosaltres, com a socialistes, en el terreny polític podem optar per una Unió

de Repúbliques Socialistes Ibèriques o per la separació total d'una Espanya centralista, si aquesta conserva en la seva direcció les oligarquies capitalistes amarrades d'esperit borbònic. I aquesta declaració que podria semblar agosarada, i que no treu cap possibilitat de fusió cordial amb totes les forces marxistes espanyoles, és l'exposició més ortodoxa de les teories socialistes.

Joves de Reus! La Joventut Socialista de Catalunya us requereix perquè entreu a les seves rengleres a capacitar-vos i preparar-vos a forjar i dirigir la nova societat que tots els oprimits anhelem.

Joves! Veniu a nosaltres per acompanyar-nos en la tasca noble i àrdua d'implantar el Socialisme.»

Gil Robles s'ha casat

Malgrat que el motiu ens vulgui portar cap un assaig entre els deures familiars i les vocacions dictatorials, mirarem de cenyir-nos a la part anecdòtica, la qual, per altra banda, ofereix prou marge per al comentari.

La «cocotte» que és en Gil Robles, plena de vanitat i de fums de fanfaroneria, ha fet una cosa que no s'acostuma a fer entre «cocottes»: casar-se amb una femella, és a dir, probablement amb una altra «cocotte».

Però el fenomen, malgrat la seva incongruència, ha de tenir una explicació. Entre la gent de vici i les mitges virtuts, els ajuntaments escatològics es produeixen de tant en tant. Són ajuntaments contra natura, encara que tinguin llur justificació clínica.

De totes maneres, haurà de triar entre una explicació de caràcter morbós com la que nosaltres volem donar i la conducta dels dictadors que no fan mai aquestes coses en les circumstàncies en què ho ha fet Gil Robles.

El mateix Primo de Rivera, de més categoria que Gil Robles, per pensar en erotismes, i tan aguts que l'havien de portar al matrimoni amb la Mimí, va esperar trobar-se al Poder, perquè, aleshores, a un home ja se li pot perdonar tot.

La Federació Esportiva és la força de xoc de les nostres organitzacions. Tots els companys de la J. S. C. s'hi han d'allistar

AMANITS

Provem-ho?

Llegim a «Las Noticias»: «Llegaron a Barcelona varias gifaras e hipopótamos que han venido a establecerse en nuestra ciudad, atendiendo amables requerimientos de la Dirección del Jardín Zoológico».

I si féssim «amables requerimientos» a Royo Villanova i família?

Profecies

Hem llegit a una revista, que una endevinatora preveu que l'any 35 Espanya estarà governada per una tribu de gitano. ¿Encara governaran els lerrouistes l'any que ve?

Confirmació

Lerroux, en el seu darrer discurs, ha dit que, passat el període de floració, el partit radical torna a ésser una pinya compacta. Just. Tan just, que just, just l'endemà, el senyor Just saltà de la pinya. Amb dos pinyons més. Ai! Volem dir dos diputats més. Ens temem que, de continuar així, aviat haurà de dir, com un capellà que coneixem, que a l'endemà de la crema de convents s'exclamava:

«—Todos se han quitado. Todo me lo han ido. Tan solamente me han dejado los ojos para llorar lo que he perdido».

Que tirin el dret!

Gil Robles, en un parlament adreçat a les joventuts, ha manifestat el propòsit de fer una concentració a Montserrat. Per nosaltres ja poden fer. Que no s'estiguin de res. I si tant ens fan dir, els aconsellem que se'n vagin al Cavall Bernat.

FERROMA

Treballadors...!!

**Per a les vostres compres
Per tot allò que us faci falta
Solament hi ha la casa**

UNIBA

Basar de preus únics

Fiveller, 34

BARCELONA

La casa que demostra i prova que ven a més bon preu que ningú

L'aplicació de les lleis socials

Discurs del company Fronjosà sobre les reivindicacions dels metal·lúrgics

A continuació publiquem el discurs que el nostre company Fronjosà pronuncià en la sessió del Parlament Català el dia 29 de juny.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSA: Senyors Diputats: Vaig a dirigir un prec, que més que prec és denúncia, al Conseller de Treball i Obres Públiques. Per jo voldria que aquest prec es volgués convertir, quan les tasques del Parlament ho permetessin, en una interpellació.

Es tracta de la interpretació de l'aplicació de les Lleis socials a Catalunya. Nosaltres, que reconeixem la voluntat i l'esforç que està posant el senyor Conseller de Treball en totes les qüestions que afecten el dret social, no estem pas del tot conformes en la manera com la legislació social s'aplica a Catalunya. És clar que això, igual pot ésser per desconèixerment dels mòbils que induïxen a seguir la política del senyor Conseller de Treball, com pot ésser també perquè nosaltres tinguem altres concepcions del que es refereix a l'aplicació de les Lleis que regulen el dret del treball. No estem satisfets de la manera com això marxa, ni de les delegacions del treball, ni de les inspeccions; i estem convençuts que hi ha una pila d'elements que actuen en aquest pla que no són pas els més desitjables en aquest moment històric de Catalunya i que tampoc no responen a la consciència que té formada el proletariat del que són aquestes Lleis que regulen els seus drets.

Avui ens anem a limitar al que fa referència a un plet que tenen plantejat els obrers metal·lúrgics amb els seus burgesos. Més ben dit; més que la burgesia metal·lúrgica i els seus obrers, el plet està plantejat entre el senyor Conseller de Treball i la classe patronal dels metalls. Tots vosaltres sabeu la tradició militant en el camp proletari de l'obrer metal·lúrgic, tots vosaltres sabeu que la primera vaga general que es va realitzar a Espanya va ésser conseqüència d'una vaga de metal·lúrgics, l'any 1902, que, com a conseqüència, va portar la primera vaga general a Espanya; no cal que jo us parli de les vagues del 10, del 16 i del 20, vagues de metal·lúrgics que han acabat gairebé sempre amb una gran despesa de llibertat i de sang. Aquests homes, canviant la seva actitud tradicional, creient en el nou dret que havia estructurat la República, l'any 1932, varen presentar al Jurat Mixt de la Siderúrgia i de la Metal·lúrgia i derivats unes bases de treball. I aquesta gent, que sempre havia portat les qüestions a un pla de violència, a un pla irreductible i intransigent, la primera vegada que creuen en les disposicions de la Llei, arriben, després d'un

any i mig, a obtenir unes bases que regulaven el treball en els tallers i en les indústries metal·lúrgiques. Aquestes bases, signades pel senyor Conseller de Treball, varen ésser publicades el dia 2 de juny d'aquest any. Aquestes bases, segons disposició del que deien elles mateixes, havien d'entrar en vigor set dies després d'ésser publicades en el *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Vol dir que el dia 9 havien d'ésser una cosa acceptada per patrons i obrers, tota vegada que venien signades per la més alta representació que regula les relacions entre patrons i obrers a Catalunya. Per tal que no hi haguessin discussions i dubtes, com que el dia 9 de juny s'esqueia en dissabte, en una reunió tinguda pels obrers metal·lúrgics es va acordar que entressin en vigor el dia 11, que era dilluns, a l'efecte que no s'hagués de discutir si el jornal, si les condicions de treball, si el que s'establiria en aquestes bases, havia d'entrar en vigor el dia 9 o el dia 11. I bé; el dia 9 de juny, el mateix dia que entraven en vigor aquestes bases, vàrem veure publicada a la premsa una nota que s'assemblava com una gota d'aigua a una altra a la nota que acostumen a publicar els sindicats de la pròpia Confederació Nacional del Treball. En el peu d'aquesta nota no hi havia ni la signatura del Comitè, i la Confederació, mal almenys, signa: «El Comitè»; no hi havia cap nom responsable ni de President ni de Secretari. Solament deia el següent: «A los patronos metalúrgicos. La Unión Industrial Metalúrgica — i ho dic en castellà perquè us faci més il·lusió — se cree en el deber de advertir a todos los industriales metalúrgicos de Barcelona y su provincia que en cuanto no tenga resolución definitiva el recurso interpuesto contra las bases del trabajo en el ramo de la metalurgia, han de seguir aplicando las mismas condiciones que rigen desde septiembre de 1931, por ser principio general de la Ley que toda disposición recurrida no entre en vigor hasta haberse resuelto en última instancia. Por consiguiente, se advierte a los industriales que no vienen obligados a pagar más horas que las realmente trabajadas.»

El Sr. COROMINES: Això inclús en castellà està malament. El Sr. FRONJOSA: Així, doncs, després de les bases signades pel senyor Conseller de Treball i Obres Públiques, els patrons metal·lúrgics varen recórrer. On? Varen recórrer a Madrid, al Ministre de Treball, Sanitat i Assistència Social de Madrid — no sé quin nom té, perquè l'Estadella va agafar els metges i els va posar a casa seva; abans era de Treball i Previsió.

El Sr. LLORET: Ara és d'imprevisió. (Rialles.)

El Sr. FRONJOSA: Ara és d'imprevisió; d'acord amb el senyor Lloret. El fet és que això és una manifestació clara i evident de rebellió; però nosaltres creiem que això ha estat possible perquè el Govern de la Generalitat, i particularment el senyor Conseller de Treball, en el moment que el Ministre actual del Treball va publicar el seu Decret del dia 13 d'abril del 1934, no hi ha hagut cap manifestació ni per part del Govern, ni per part del senyor Conseller de Treball, que digués quina quantitat de crèdit

s'havia de donar a aquest Decret a Catalunya. El Decret del Ministre actual del Treball és un Decret que els catalans, el proletariat i els treballadors de Catalunya no podem acceptar de cap manera; no el podem acceptar, perquè pugna amb la Llei fonamental de l'Estat i pugna amb la nostra Llei fonamental, amb la Llei que regula les normes de convivència entre els catalans. Jo ja sé que aquest Decret deriva de l'article quart, del que es va publicar en virtut del traspàs de serveis de Treball el dia 2 de novembre del 1933. Aquest Decret, que no honora pas gens el mateix Ministre que el va inspirar — em plau de parlar clar —, parteix d'allà, i per això l'actual Ministre del Treball l'ha pogut publicar.

Però jo dic una cosa: Fa aproximadament uns vuit mesos que en aquest mateix Parlament nosaltres fèiem una pregunta al Conseller de Treball que hi havia aleshores. Li vàrem dir quines ordres, quines idees, quines directrius i quin concepte tenia del traspàs de serveis de Treball la Comissió que estava en aquell moment fent-lo, i el Conseller d'aquell moment ens va contestar que no ens esveréssim, que hi havien persones que sabien i coneixien perfectament tot el que feia referència al dret social i que, per tant, això quedaria a satisfacció de la classe treballadora, i nosaltres ens hem trobat després que el Decret del traspàs dels serveis de Treball és un dels traspàsos més vergonyosos, que si bé dic i repeteixo que no honora gens el Ministre del Treball de l'època que el va inspirar, els catalans que intervingueren en aquell moment en aquest traspàs, tampoc no passaran a la història per haver tingut una concepció real de les idees i de les concepcions que té la classe treballadora de Catalunya respecte de llurs drets i respecte de llur catalanitat.

Aquest Decret de l'Estadella diu que tots els particulars podran dirigir-se, mitjançant i previ informe del Delegat especial del Treball a Catalunya, al Ministre del Treball, assenyalant les infraccions legals observades en les bases o els acords de caràcter general dels Jurats Mixtos de Catalunya als efectes expressats en l'article anterior, i en l'article quart diu que el Delegat especial

del Treball a Catalunya i tots els particulars, per mediació i previ informe d'aquest Delegat, podran així mateix dirigir-se al Ministeri del Treball reclamant contra aquelles bases i acords de caràcter general que sense infringir disposicions legals, *que sense infringir disposicions legals*, produïxin lesió o *quebranto en la industria o una rama de la industria*. Això és anticonstitucional. Això nosaltres no ho podem acceptar de cap manera, i voldria que el senyor Conseller de Treball es pronunciés d'una manera concreta respecte d'això, perquè donaria una mica de tranquil·litat a la classe treballadora, que està veient que, en virtut d'aquest Decret, tot el que es faci aquí referent a organismes superiors del treball és una ficció, és una paròdia, perquè en última instància, contra el que creia aquesta classe treballadora, no és precisament el Conseller de Treball qui ha de resoldre, qui pot dir-hi l'última paraula definitiva, sinó que és el Ministre del Treball. Aquest Decret és anticonstitucional, perquè nosaltres creiem que tots els traspàsos de serveis que es facin són unes coses que arrenquen dels acords de les Corts Constituents de la República, i el Decret de traspàs de serveis del dia 2 de desembre del 1933 deia, en el seu article quart, *que és aquell a què fa apel·lació aquest mateix Decret de l'Estadella, que los recursos fundados en infracción de Ley que se dirijan al Ministerio del Trabajo y Previsión Social, habrán de ser presentados, conforme al precepto general de la Ley, en los Jurados Mixtos correspondientes, y éstos los remitirán al Consejo Regional del Trabajo, organismo que informará acerca de si el motivo del recurso plantea o no cuestión que afecte a la interpretación o acertada aplicación de las Leyes. En caso afirmativo, los remitirá, por conducto del Consejero de la Generalidad, a la resolución del Ministro del Trabajo y Previsión, y en cajo de la Generalidad la desestimación.*

Això vol dir que aquests senyors, els patrons metal·lúrgics, no han tingut per a res en compte el que disposa l'article quart del Decret de traspàs de serveis, és a dir, que ells que no estaven conformes amb aquelles bases, havien de denunciar-les al Jurat Mixt, del Jurat Mixt havien d'anar al Consell del Treball de Catalunya, i del Consell del Treball havien d'anar al Conseller de Treball de la Generalitat, i aquest havia de dir si s'estimava o no el recurs justificat. Però aquests senyors no han fet això; aquests senyors, passant per damunt de l'autoritat del senyor Conseller de Treball, sense encomanar-se a ningú, tan bon punt sortiren les bases signades pel senyor Conseller, han anat a aquest Delegat especial que cobra amb els diners que corresponen a Catalunya — i el dia que el senyor Conseller accepti la interpellació, li ho demostraré —, que d'una manera indeguda està defraudant les finances de la Generalitat de Catalunya; aquests senyors, sense tenir en compte el que deia el Decret de traspàs de serveis, rebellant-se contra l'autoritat del senyor Conseller, han anat i s'han dirigit d'una manera directa al senyor Ministre de Treball, Sanitat i... no sé què més, de Madrid. I no n'han tingut prou d'això,

sinó que encara se n'enorgulleixen.

Quan en virtut de la signatura del laude del Ministre del Treball, es regulava la jornada als obrers metal·lúrgics de Madrid, els patrons metal·lúrgics de Barcelona varen córrer a veure si aquella disposició ministerial els afectava a ells, i, així llegíem a la premsa del dia 19 de juny del 1934 una conversa tinguda pels patrons metal·lúrgics amb el Ministre de Treball en aquests termes: «*En el Ministerio de Trabajo visitó al señor Franco una comisión de patronos metalúrgicos catalanes para darle cuenta del recurso presentado contra las bases de trabajo. Los comisionados deseaban conocer si las bases que regulan el trabajo en la industria metalúrgica de Madrid, deben estar también en vigor en la industria metalúrgica de Barcelona.*» Això vol dir que als patrons metal·lúrgics d'aquí sembla que per a ells no existeixi el Conseller de Treball, i nosaltres, en aquest moment, volem donar tot el prestigi i tota l'autoritat al Conseller de Treball, perquè hom estava acostumat a veure que els únics que ens posàvem fora de la Llei, que els únics que ens enfadàvem, érem els obrers, i ja és interessant que en aquests moments els que es posin fora de la Llei siguin precisament aquella gent d'ordre, aquella gent que sempre ens assenyalaria a nosaltres com que fugíem per la tangent i que sempre plantejàvem els problemes en un pla de violència; però també ens estranya que ningú a Catalunya no hagi sentat la mà a aquests senyors, que no se'ls digui que les coses que determina el Govern de la Generalitat s'han de complir per damunt de la concepció que es tingui, inclús del concepte que els mereixi el Govern.

Els patrons metal·lúrgics s'han llançat a una acció — com pot veure's pel que hem llegit i pel que direm — derrotista contra el Govern de la Generalitat. Des que les bases són signades a Barcelona, s'han paralizat cinc o sis *casos contrario propondrà al Conseller*; en alguns d'ells es dona el cas especialíssim que tenen accionistes d'aquells de caràcter definitiu en la indústria, cosa que vol dir que tenen una quantitat d'accions que pot influir en un moment determinat en què en una indústria d'aquelles de les quals són accionistes s'adopti una actitud, i, en canvi, en altres indústries, se n'adopti una altra. Així, per exemple, tenim el cas de «Industrias Siderúrgicas», que mentre, després de signades les bases s'han tancat els tallers i s'amenaça amb llançar al carrer a tots els obrers que hi treballen, en canvi la «Hispano-Suiza», que, si no d'una manera total i absoluta, en gran manera està influïda per aquella mateixa empresa, accepta i acata les bases. Entenc que això és degut al fet que a la

(Passa a la pàgina 2.)

Acadèmia de Tall i Confecció

PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.
" " " " 7 a 9 - 15 " "

MUNTANER, 52, 4.º 2.ª

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebaxa de 5 ptes.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corta, 678, 1.º - Tel. 16877

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona